

Diakonen – kall og profesjon
Stephanie Dietrich, Karl Karsrud Korslien
og Kjell Nordstokke (red.)
Tapir Akademisk Forlag 2011

Anmeldt af **Jens Maibom Pedersen**

“Diakonen – kall og profesjon” er en vigtig bog, og det er den af flere grunde. For det første sætter den fokus på diakonernes kald og profession – og det er der både i og uden for Norge, hvor bogen er blevet til, god brug for. Diakonerne har ikke tradition for gennemarbejdet professionstænkning, for de er praktikere og har jo altid et arbejde, der skal gøres. For det andet er bogen skrevet af folk, der såvel teoretisk som praktisk ved, hvad de har med at gøre. Og det er afgørende, når temaet er diakoni. For alt for tit bliver diakonien nedskrevet til festtalekultur – til store ord og fedt flæsk. Bogen er båret af en vision om kirkens diakonale opgave, og den har som sådan afgørende relevans også i en dansk folkekirkelig kontekst. For her er det jo i blå og grønne kirkeministerielle betænkninger fastslået, at diakoni er en af kirkens fire hovedopgaver: Forkyndelse, undervisning, mission og diakoni.

Bogen, der dels henvender sig til det diakonale professionsfelt dels til diakonale og teologiske uddannelsesinstitutioner, består af ti kapitler, der, hver især og løstrevet fra hinanden, bidrager til bogens tematik. Det første kapitel er skrevet af fire diakoner (Kari Jordheim, Liv Berit Carlsen, Liv Adams og Helge Bie Riber), og fortæller

ud fra en række praksisrelaterede erfaringer om diakonens mangesidede profession (diakon i menigheden, på sygehuset, i ikke-kirkeligt arbejde, i internationalt nødhjælpsarbejde). Her er mange spændende refleksioner om diakonens tjeneste ved bordene (køkkenbordet, nadverbordet, katederet, sofabordet osv.), om diakonal identitet, lederstil og kompetence, og om diakonens specielle udfordringer (medvandring, gensidighed osv.). Desværre kommer kapitlet til at stå lidt for sig selv, og man kunne have ønsket, at de mange refleksioner blev yderligere perspektiveret i de mere teoretiske kapitler i bogen. Kapitel to og tre giver dels en bibelsk-historisk dels en systematisk-teologisk baggrund for diakonens profession og er primært skrevet af de to teologer Stephanie Dietrich (dr.theol.) og Kjell Nordstokke (dr.theol.). De er ikke hvem som helst og har begge såvel nationalt som internationalt beskæftiget sig med diakonale tematikker, skrevet bøger og bestredet forskellige tillidshverv. Kapitlerne giver da også en grundig baggrund for at forstå diakonens tjeneste og kald hertil. I kapitel fire sætter Stephanie Dietrich spot på forståelsen af diakontjenesten i den norske kirke og understreger i forbindelse med en gennemgang af det diakonale lederskab,

at diakonen er en afgørende katalysator i menigheden. Og det har hun sikkert ret i. Men hvad siger diakonerne mon selv? Forstår de sig selv som katalysatorer? Og hvad med kirken? Det er også Dietrich, der i kapitel fem sætter fokus på diakontjenesten, som den ser ud i andre kirkesamfund. Det er et spændende kapitel, hvor det økumeniske perspektiv – og også nogle få linjer om danske forhold – er med til at kaste nyt lys over diakonens profession i Norge. I kapitel seks, syv og otte fokuseres der på diakonstillingerne og diakonidentiteten i Den norske kirke. Kapitlerne er skrevet af ansatte undervisere fra Diakonhjemmet Høgskole (Kari Jordheim, Hans Morten Haugen og Olav Helge Angell), og de indkredser dels strukturerne for diakonprofessionen dels baggrunden og motiverne for diakonens valg af profession. Det interessante her er dels, at kaldet har stor betydning for diakonens professionsvalg, dels at diakonerne lægger en trinitarisk forståelse af diakonien til grund for arbejdet. Vel handler de tre kapitler om norske forhold, men de rummer masser af relevant og inspirerende stof til en dansk samtale om diakonal identitet og

kirkelige strukturer. Kapitel ni (Kai Ingolf Johannesen og Hans Morten Haugen) stiller skarpt på etiske dilemmaer og moralsk dømmekraft i diakontjenesten. Konkrete dilemmaer gennemgås og perspektiveres i forhold til diakonens fortegn. Kapitlets pointe – at rollen som normsættere og vejledere i dag skal være anderledes end tidligere – understreges ved at citere Piet Heins gruk: “Folk som ved hvad der er bedst, hærger verden som en pest”. Bogens sidste kapitel har metode og faglighed i diakonalt arbejde som tema og her gør forfatterne, Kari Karsrud Korslien og Arild Notland, der også er undervisere på Diakonhjemmet Høgskole, sig til talsmænd for praksisnære metoder (Se – bedømme – handle) og diskuterer forskellige diakonikritiske positioner.

“Diakonen – kall og profesjon” udfylder et hul i den diakonale litteratur – og gør det godt. Bogen er velskrevet og nem at gå til. Den kan læses af såvel nybegyndere som diakonale fagfolk og indeholder relevante litteraturlister til videre studier. Den bør blive pensum på uddannelser, der beskæftiger sig med diakoni, og den bør inspirere også i den hjemlige diakonale diskussion.